

6

Arrestnummer C1 1807 / 2014
Repertoriumnummer 2014 / 4481
Datum van uitspraak 12 december 2014
Notitienummer griffie 2014/NT/169
Notitienummer parket-generaal 2014/PGG/639 2014/VJ11/169

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 15 DEC. 2014
Niet te registreren Anja WILLEMS Eu. inspecteur a.i.

COVER 03-00000054580-0001-0012-01-01-1

U

Not.nr. GE.66.L9.003719/10

In de zaak van het **Openbaar Ministerie**

tegen:

1. Nr. *2053* , geboren te
 , wonende te

2. Nr. *2054* , geboren te
 , wonende te

beklaagden,

verdacht van:

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, de bij artikel 99, § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen in strijd met de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden door namelijk in strijd met de voorafgaande stedenbouwkundige vergunning van het college van burgemeester en schepenen van 24 april 2007 bij het bouwen, het plaatsen op een grond van één of meer vaste inrichtingen, het afbreken, herbouwen, verbouwen of uitbreiden van een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, navolgende aspecten of voorwaarden niet in acht te hebben genomen namelijk:

door in strijd met de afgeleverde vergunning in een weekendhuis een verdieping te hebben bijgebouwd en een trap naar deze verdieping te hebben voorzien,

op het perceel gelegen te , kadastraal gekend als
 , eigendom van , geboren te
 op

te in de periode van 21 juni 2007 tot 1 januari 2009.

* * * *

PAGE 01-00000054580-0002-0012-01-01-4

1.1 De rechtbank van eerste aanleg te Gent, kamer 21d, besliste bij vonnis van 3 december 2013 op tegenspraak als volgt:

"Strafrechtelijk:

Verklaart de feiten, voorwerp van de enige tenlastelegging, bewezen voor de eerste en de tweede beklaagde.

Veroordeelt de beklaagde voor het hierboven omschreven en bewezen verklaarde feit tot een geldboete van 500 euro, vermeerderd met 45 opdeclemen tot 2.750 euro, of een vervangende gevangenisstraf van één maand en vijftien dagen.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdeclemen tot 150 euro.

Veroordeelt de beklaagde voor het hierboven omschreven en bewezen verklaarde feit tot een geldboete van 500 euro, vermeerderd met 45 opdeclemen tot 2.750 euro, of een vervangende gevangenisstraf van één maand en vijftien dagen.

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdeclemen tot 150 euro.

Veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro.

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de gerechtskosten, voor het openbaar ministerie begroot op 83,86 euro.

Stedenbouwkundig herstel:

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het herstel op het perceel kadastraal gekend als

door het uitvoeren van aanpassingswerken, meer bepaald de verwijdering van de gewelven tussen het gelijkvloers en de eerste verdieping, inclusief alle opgaande muren in metselwerk op de eerste verdieping en de trap, om een open constructie te creëren. Waarbij voor de verdere afwerking van de vergunde badkamer en het opvangen van de dakconstructie op het

gelijkvloers het vergunde bouwplan van 2007 dient verder gevolgd te worden (het realiseren van de zichtbare spannen). En waarbij de houten balkenlaag op het tweede niveau kan behouden blijven, gelet op de uitvoering in ceder en houtskelet van de buitenmuren vanaf de tweede verdieping. Aangezien de loopbelasting wegvalt op de tweede verdieping dient het I-profiel vlak onder de balkenlaag te worden vervangen door de rechtstaande steunbalken (conform vergund bouwplan) indien nodig.

Deze werken moeten worden uitgevoerd binnen een termijn van 1 jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde treedt.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door een dwangsom van 200 euro zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel; te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 1 jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde treedt (dit is een uitvoeringstermijn en geen respijtermijn zoals bedoeld in artikel 1385bis, 4de lid Gerechtelijk Wetboek).

Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijnen, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 6.1.46 VCRO, op kosten van de veroordeelden die daartoe hoofdelijk gehouden zijn.

Burgerrechtelijk:

Houdt de burgerlijke belangen voor wat betreft het bewezen verklaarde misdrijf aan."

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 12 december 2013 door de tweede beklagde tegen alle beschikkingen;
- 12 december 2013 door het openbaar ministerie tegen de tweede beklagde;
- 16 december 2013 door de eerste beklagde tegen alle beschikkingen;
- 16 december 2013 door het openbaar ministerie tegen de eerste beklagde.

1.3 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 23 oktober 2014 in het Nederlands:

- de eerste beklagde in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Pieter Delmoutie, voor meester Sven Boullart, beiden advocaat met kantoor te Gent,
- de tweede beklagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester Steven Tamsyn, advocaat met kantoor te Aalter,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal.

2. De hoger beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk.

3. 1 Zoals door het openbaar ministerie gevraagd op de rechtszitting van het hof dienen in de enige telastlegging (de letterindicatie A is overbodig) twee materiële vergissingen te worden rechtgezet: waar is vermeld artikel 146-1° moet gelezen worden artikel 146, eerste lid, 1° en waar is vermeld artikel 99, § 1-1° moet gelezen worden artikel 99, § 1, eerste lid, 1°.

3.2 De te last gelegde feiten vormen sinds 1 september 2009 een inbreuk op artikel 4.2.1.1° VCRO, strafbaar gesteld door artikel 6.1.1, eerste lid, 1° VCRO.

4.1 De eerste beklaagde is eigenaar van het hiervoor nader vermeld onroerend goed, zijnde lot van een op 17 januari 1983 goedgekeurde verkaveling. Hij is de bouwheer; de tweede beklaagde, zijn vader, is de uitvoerder van de werken waarop de telastlegging betrekking heeft.

Het goed was ten tijde van de feiten volgens het gewestplan gelegen in een gebied voor verblijfsrecreatie.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente (deelgemeente verleende aan de eerste beklaagde op 24 april 2007 een administratiefrechtelijk niet bestreden stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een weekendverblijf. De goedgekeurde plannen omvatten geen ingerichte eerste verdieping noch zolder; zoals in de vergunning overwogen, worden *"de vensters hier toegestaan louter om licht te trekken en niet in functie van een bijkomende woonruimte"*.

Waar een open ruimte tot in de nok was gepland met vanaf de gelijkvloerse verdieping zichtbare spanten van de dakconstructie, werden gewelven aangebracht tussen de gelijkvloerse verdieping en de eerste verdieping met opgaande muren in metselwerk op de eerste verdieping en een trap om toegang te kunnen nemen tot de gecreëerde verdieping (waarboven overigens voor de helft nog een beperkte zolderruimte).

4.2 Voor een ruimer feitenrelaas verwijst het hof naar de overwegingen van de eerste rechter in randnummers 4 tot en met 9, die het hof hier tot de zijne maakt.

5. Op 31 december 2008 was het weekendverblijf nog niet afgewerkt; de werken werden uitgevoerd tot minstens 31 december 2008, laatste dag van de in de telastlegging beoogde periode. De vijfjarige termijn van de verjaring nam een aanvang op deze laatste datum. De verjaring werd gestuit op 16 december 2013 door het hoger beroep van het openbaar ministerie. Sindsdien is minder dan vijf jaar verlopen, zodat de strafvordering niet vervallen is door verjaring.

6.1 Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en het onderzoek op de rechtszitting van het hof is de telastlegging bewezen, zowel wat de aangebrachte trap betreft als het bijbouwen van een verdieping.

6.2 De bevoegde deskundige van de inspectie RWO stelde het voorzien zijn, in de zin dat er voor was gezorgd, van een trap naar de verdieping vast; uit de foto's (stukken 1/13 en 48) blijkt dat het niet slechts gaat om een soort "werftrap" maar om een trap bestemd om te blijven staan, ook al kan hij weggenomen worden; de deskundige beoogde overigens niet de aanwezigheid van welk werfmateriaal dan ook vast stellen.

6.3 Een "motiveringsnota" bij de vergunningsaanvraag waaruit volgens de eerste beklagde zou kunnen worden afgeleid dat het goedgekeurde bouwplan voorziet in een vloerplaat op de verdieping wordt niet neergelegd. Het plan met de dwarsdoorsnede (stuk 1/53) met de aanduidingen "zichtbaar spant dakconstructie" toont aan dat geen sprake is van een vloerplaat op de verdieping. De eerste beklagde stelt zelf dat na overleg met de gemeente werd afgezien van een oorspronkelijk plan dat het tot stand brengen van een verdieping omvatte.

6.4 De beklagden stellen dat sprake was van onoverkomelijke dwaling.

De uitgebreide "historiek" en het "complex kader" aangevoerd in conclusies op zich kunnen de beklagden niet misleiden hebben, nu niet blijkt dat de beklagden er kennis van hadden; de eerste beklagde geeft in conclusies toe dat hij van het zogenaamd "uiterst complex kader" geen kennis had.

Dat de beklagden niet correct zouden zijn geïnformeerd door hun architecte blijkt helemaal niet. Het tegendeel is waar: de eerste beklagde gaf toe dat de architecte hem zodra zij vaststelde dat "er onregelmatigheden waren en de bouwvergunning niet werd nageleefd" interpelleerde. In de voorafgaande architectenovereenkomst is met zoveel woorden bedongen dat de bouwheer vanaf dan geen wijzigingen meer zal aanbrengen aan de plannen en dat hij de werken zal uitvoeren zoals opgemaakt door de architecten "en zoals goedgekeurd in de bouwvergunning". Van enige stroeve communicatie tussen de beklagden en de vrij gekozen architecte is geen spoor, wel integendeel: de eerste beklagde deed op haar beroep voor de regularisatieaanvraag.

Dat de stedenbouwkundig ambtenaar of wie dan ook van de gemeente of namens de gemeente aan de beklagden zou hebben gezegd of op welke wijze ook zou hebben laten uitschijnen dat van de vergunde plannen kon worden afgeweken en een eerste verdieping kon worden ingericht in strijd met de vergunning en de goedgekeurde plannen, of nog redelijke verwachtingen zou hebben gecreëerd in die zin, blijkt helemaal niet.

Van elke beklagde kon worden verwacht dat hij zich vóór de aanvang van de werken en desgevallend ook tijdens de uitvoering ervan in elk geval rekenschap gaf van wat volgens de

goedgekeurde aanvraag en plannen kon worden uitgevoerd. Het gaat ter zake ook helemaal niet om een complex project, zodat de beklaagden dit duidelijk konden uitmaken.

Door geen van de op zichzelf of samen beschouwde middelen in conclusies aangevoerd maken de beklaagden het bestaan van onoverkomelijke dwaling enigszins geloofwaardig. Elke beklagde handelde in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden, zou hebben gedaan.

6.5 Een eventuele onwettigheid van een regularisatievergunning is voor de beoordeling van de schuldvraag niet relevant. Verder blijkt geen enkel element van aard de onwettigheid van de vergunning van 24 april 2007 mee te brengen en zou een eventuele onwettigheid ervan niet meebrengen dat de beklaagden over de verelste vergunning voor de in de telastlegging bedoelde werken beschikten.

7.1 De bewezen onderdelen van de enige telastlegging komen in hoofde van elke beklagde voort uit een zelfde opzet en zijn in die zin voor ieder van hen door één feit, namelijk een complexe gedraging, opgeleverd, waarop één straf dient te worden toegepast.

7.2 De beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijke belangen. Zij hebben beiden, bij het opdracht geven tot de uitvoering van de werken, c.q. het uitvoeren ervan, gekozen voor de tactiek van het voldongen feit. De door de eerste rechter aan elke beklagde opgelegde straf is wat keuze van straf en strafmaat betreft passend voor het bewezen misdrijf. Het hof houdt hierbij in het voordeel van de beklaagden rekening met het feit dat zij niet eerder voor gelijkaardige feiten zijn veroordeeld.

7.3 De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 50 opdecimes tot € 150, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De vergoeding voor administratieve kosten moet worden bepaald op € 51,20 (artikelen 2 en 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken vastgesteld bij K.B. van 28 december 1950, zoals laatst gewijzigd bij art. 1 van het K.B. van 13 november 2012 (B.S., 29 november 2012). Ook deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

8.1 Bij brief van 10 april 2013 aan het parket heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de herstellordering bedoeld in artikel 6.1.41 VCRO ingeleid, vergezeld van het positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid (stukken 1/ 133 tot en met 156).

De vordering strekt tot het uitvoeren van aanpassingswerken zodat de nieuwbouwconstructie beantwoordt aan de verleende vergunning, waarbij alleen de houten

6

balkenlaag op het tweede niveau kan behouden blijven gelet op de uitvoering in ceder en houtskelet vanaf de verdieping.

8.2 Er is geen einde gesteld aan de wederrechtelijke toestand tot stand gebracht door de bewezen misdrijven; er is evenmin regularisatie in overeenstemming met een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning. Een eventuele onwettige weigering van een regularisatievergunning doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

8.3.1 De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur motiveert de herstellvordering vooreerst met de vaststelling dat de constructies niet strijdig zijn met de stedenbouwkundige bestemming en de handelingen niet werden voorgezet na het stakingsbevel, zodat in overeenstemming met artikel 6.1.41, §1, 2° VCRO een meerwaarde moet worden gevorderd, tenzij is aangetoond dat de plaatselijke ruimtelijke ordening op kennelijk onevenredige wijze wordt geschaad. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur oordeelt dat dit laatste het geval is.

Hij stipt verder aan dat bij de beoordeling de doelstellingen van artikel 1.1.4 VCRO die een duurzame ruimtelijke ontwikkeling beogen in acht worden genomen.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur motiveert zijn vordering verder als volgt: *"Het perceel situeert zich in een bebost gebied (gemengd loof- en naaldbos), ten zuiden van het vliegveld van . Het gebied is ingericht als een zone voor recreatieve verblijven, die opgebouwd zijn op vrije ruime percelen. De constructies die in dit gebied voorkomen zijn opgebouwd in hout als in steen. De wegenis is onverhard.*

Het weekendverblijf werd qua oppervlakte, volume en gevels volledig uitgevoerd volgens de goedgekeurde bouwaanvraag. In afwijking van het vergunde bouwplan werden twee verdiepingsvloeren in de woning aangebracht, met als doel het creëren van twee bijkomende slaapvertrekken, een dressing en een badkamer op de eerste verdieping én een zolderruimte op de tweede verdieping (helft van de oppervlakte). De verdieping is bereikbaar via een vaste trap die uitkomt in de ruimte tussen inkom en leefruimte, de zolderruimte daarboven zal bereikbaar gemaakt worden via een zolderlulk"

Verder luidt de motivering nog: *"Door het behoud van de wederrechtelijke toestand wordt de plaatselijke ordening kennelijk op onevenredige wijze geschaad. Ion het kader van de vergunningverlening werd door het college van burgemeester en schepenen op 24 april 2007 een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het bouwen van een weekendverblijf onder de uitdrukkelijke voorwaarde dat de werken (worden) uit te voeren volgens plan".*

8.3.2 De beklagden voeren aan dat het positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid en de herstellvordering onwettig zijn en buiten toepassing moeten gelaten worden krachtens artikel 159 Grondwet omdat zij *"mede hun grondslag vinden"* in het Provinciaal Ruimtelijk Uitvoeringsplan *"Reconversie verblijfsrecreatie"* (hierna genoemd: PRUP) van Oost-Vlaanderen van 19 december 2012 en in de Provinciale Stedenbouwkundige Verordening *"Weekendverblijven"* (hierna genoemd: PSV) van 25 april

2012. Het PRUP en de PSV zouden om diverse redenen onwettig zijn. Verder zou de herstellvordering "onmiskenbaar onredelijk zijn wegens miskening van het evenredigheidsbeginsel".

8.3.3 Zelfs zo het PRUP en de PSV onwettig zouden zijn, dan zou dit niet inhouden dat de herstellvordering en/of het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid onwettig zouden zijn en door het hof buiten toepassing zouden moeten gelaten worden (art. 159 Grondwet).

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de Hoge Raad dienden als organen van het actief bestuur rekening te houden met beide "beleidsinstrumenten" zolang deze niet *erga omnes* onwettig werden bevonden. Noch de Hoge Raad, noch de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur had zich met toepassing van artikel 159 Grondwet uit te spreken over de eventuele onwettigheid van besluiten of verordeningen.

8.3.4 Het hof dient zich evenmin uit te spreken over de aangevoerde onwettigheid van het PRUP en de PSV om verder te beslissen over de herstellvordering nu, voor zover het PRUP en de PSV onwettig zouden zijn, dit ter zake niet zou meebrengen dat de herstellvordering niet voor inwilliging in aanmerking komt. De onwettigheid van het PRUP zou immers meebrengen dat bij de beoordeling van de herstellvordering rekening moet worden gehouden met de gewestplanbestemming op grond waarvan het goed, evenzeer als volgens het PRUP, in een zone voor verblijfsrecreatie ligt en het gaat om een weekendverblijf, twee elementen waarop de herstellvordering wezenlijk steunt en waardoor zij wordt geschraagd. Met of zonder het PRUP en de PSV gelden ter zake belangrijke beperkingen qua volume en oppervlakte die niet wezenlijk verschillen. De herstellvordering beoogt, zoals blijkt uit de verwijzing naar de visie van de gemeente , de steeds sterker wordende evolutie naar feitelijk permanent wonen te voorkomen. Het is een algemeen gekend gegeven dat de inrichting van woongedeelten op een verdieping van een weekendverblijf uitnodigt tot het zich huisvesten in recreatiegebied. De onwettigheid van het PRUP en/of de PSV zou niet leiden tot een andere beoordeling van de goede plaatselijke ruimtelijke ordening en /of tot een minder vergaande herstelmaatregel.

Het is precies het gegeven dat het inrichten van een verdieping uitnodigt tot het permanent wonen dat aantoonbaar dat door het betalen van een meerwaarde de plaatselijke ordening kennelijk op onevenredige wijze wordt geschaad en het herstel van de goede plaatselijke ruimtelijke ordening niet door een minder vergaande maatregel dan de aanpassingswerken kan worden bereikt.

Dit klemt des de meer nu de gevorderde aanpassingswerken wezenlijk overeenkomen met wat de eerste beklagde zelf volgens zijn vergunningsaanvraag beoogde en nog een afwijking van het plan ongemoeid laat. Dit brengt mee dat de herstellvordering geen kennelijk onredelijke lasten aan de beklagden oplegt, mede gelet op het feit dat de overheid nog tijdens de uitvoering een stakingsbevel heeft gegeven, zodat geen inrichtingskosten werden gemaakt. De vordering van aanpassingswerken, die niet de meest ingrijpende maatregel is, staat in verhouding tot de door het misdrijf tot stand gebrachte

aantasting van de goede plaatselijke ruimtelijke ordening, die immers een bedreiging vormt voor het recreatief karakter van het gebied en meteen voor de rechten van derden.

Het is ook deze bedreiging die volgens de motieven van de herstellvordering meebrengt dat aanpassingswerken worden gevorderd niettegenstaande de Inbreuk binnen de constructie is gepleegd.

De rechtszekerheid kwam niet in het gedrang nu de beklagden op basis van de verleende vergunning duidelijk wisten wat kon en niet kon.

Tot slot gaat, in tegenstelling tot wat de beklagden aanvoeren maar niet aantonen, de herstellvordering niet in tegen het Handhavingsplan; het hof maakt de motieven in dit verband vermeld in randnummer 3.2 van het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid hier tot de zijne. Het Handhavingsplan 2010 onttrekt het handhavend bestuur niet elke beleids- of appreciatiebevoegdheid; met zijn vordering maakt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur hiervan een gepast gebruik, nu hij optreedt tegen relatief recente en op korte termijn geverbaliseerde inbreuken en met de vordering beoogt nieuwe bewoning en nieuwe bouwinbreuken in weekendverblijven te voorkomen; dit themagericht optreden is precies een bijzondere doelstelling van het Handhavingsplan 2010 (rubriek 7.6.1).

8.3.5 Uit de hiervoor aangehaalde motieven blijkt dat, ongeacht het al dan niet onwettig bevinden van het PRUP en/of de PSV, de herstellvordering uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Zij is niet gesteund op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie; in weerwil van wat de beklagden in conclusies aanvoeren geschiedde dit met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Het staat niet aan het hof de opportuniteit van die vordering te beoordelen.

8.4. De eerste rechter willigde de herstellvordering ten onrechte slechts in tegen de eerste beklagde; de vordering dient ook te worden ingewilligd tegen de tweede beklagde die mede is veroordeeld voor het misdrijf dat de grondslag voor de herstellvordering vormt en dit ongeacht het feit dat hij geen eigenaar is van het goed.

9. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert de niet-nakoming van het bevel tot het uitvoeren van de herstelmaatregelen te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het falen van de beide beklagden in het verleden om de gevorderde aanpassingswerken uit te voeren, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot het uitvoeren van aanpassingswerken. De hierna

uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om nu effectief zelf de herstelmaatregelen uit te voeren.

De lange tijd sinds dewelke de beklaagden al konden overgaan tot de uitvoering van de aanpassingswerken en de ruime termijn welke hun thans hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis*, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

10. De eerste rechter veroordeelde de beklaagden terecht hoofdelijk tot de kosten. Zij zijn ook hoofdelijk gehouden tot de kosten in beroep gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie.

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de artikelen aangehaald door de eerste rechter en:

- art. 211 Sv.,
- art. 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

verbetert de materiële vergissingen in de telastlegging zoals vermeld in randnummer 3.1,

bevestigt het bestreden vonnis, met deze wijzigingen dat

- de termijn van één jaar voor de uitvoering van de aanpassingswerken een aanvang neemt vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,
- ook de tweede beklaagde tot de uitvoering van de aanpassingswerken wordt veroordeeld,
- op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 100 per dag vertraging in de nakoming van het bevel tot uitvoering van aanpassingswerken, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beroep gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 231,90.

PAGE 01-00000054580-0011-0012-01-01-4

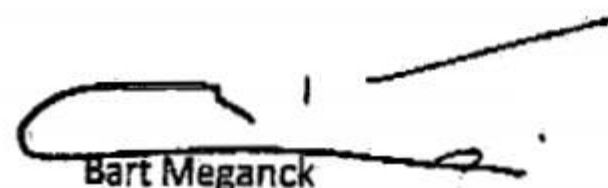
Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 30,00
Afschriften akten HB:	€ 12,00
Opstelrecht ber.bekl.:	€ 70,00
Dagvaarding:	€ 98,82
	€ 210,82
+ 10 %:	€ 21,08
Totaal:	€ 231,90

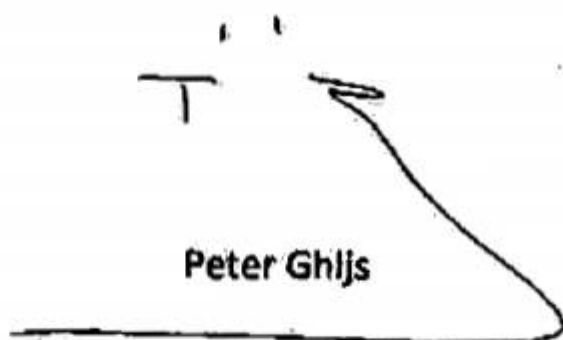
Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Dirk Van Remoortel, als voorzitter, en de raadsheren Peter Ghijls en Bart Meganck, en in openbare rechtszitting van **12 december 2014** uitgesproken door voorzitter Dirk Van Remoortel, in aanwezigheid van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

Leentje Mouton

Bart Meganck

Peter Ghijls

Dirk Van Remoortel

